

Τρεις επιλογές για τον ΣΥΡΙΖΑ μετά το eurogroup...

Αν τα πράγματα αφεθούν να εξελιχθούν σύμφωνα με το περιεχόμενο της συμφωνίας στο eurogroup, τότε το πιο πιθανό είναι να δικαιωθεί η Ναόμι Κλάιν για το δόγμα του σοκ. Δηλαδή τελικά, να μην ληφθεί υπόψιν η λαϊκή εντολή της 25/1 από τα κέντρα αποφάσεων στις Βρυξέλλες, το Βερολίνο, την Φρανκφούρτη και την

Ουάσιγκτον και η νέα κυβέρνηση, παρ' όλες τις καλές προθέσεις και τις φιλότιμες προσπάθειες, να μην έχει καταφέρει να την υποστηρίξει αποτελεσματικά στο eurogroup, αλλά αντίθετα να βρίσκεται ευθύς αμέσως λίγο μετά τη ορκωμοσία της, στα πρόθυρα να σπάσει τα μούτρα της στον τοίχο του...

Και είναι τελικά αυτή η εξέλιξη ένας μονόδρομος για την χώρα μας, αλλά και για κάθε άλλη χώρα στην Ευρωπαϊκή Ένωση και την ευρωζώνη; Είναι μονόδρομος οι εκλογές της 25/1, αλλά και κάθε εκλογική ή άλλη δημοκρατική διαδικασία στην ήπειρο, να αποβαίνει ως μη γενόμενη αν αντιβαίνει ή αν έστω θέτει σε αμφισβήτηση το maximum των γερμανικών συμφερόντων και έτσι να δικαιώνει την αλήθεια και την ισχύ του δόγματος του σοκ;

Όχι ότι ο Ελληνικός λαός δεν ξεπέρασε τις αναστολές και τον φόβο, αναδεικνύοντας τον ΣΥΡΙΖΑ στην διακυβέρνηση της χώρας. Όχι ότι αυτός ο λαός δεν υποστήριξε την νέα κυβέρνηση, έστω στα λόγια και στις πλατείες, αφού στην πράξη άδειαζε τις καταθέσεις του στα κισέ και τα ΑΤΜ των τραπεζών. Αλλά ακόμη και αυτή η μικρή υποστήριξη δεν στάθηκε ικανή ώστε το αποτέλεσμα της διαπραγμάτευσης να είναι συμβατό με το αποτέλεσμα της κάλπης και τις προεκλογικές δεσμεύσεις.

Και αυτό, συνεχίζουμε να ισχυριζόμαστε, οφειλόταν στην ελλιπή προετοιμασία του ΣΥΡΙΖΑ, που ενώ όλα έδειχναν ότι θα είναι ο κορμός της νέας διακυβέρνησης της χώρας, δεν είχε έτοιμο ένα συνολικό πρόγραμμα, αναθεωρητικό του ΜΠΔΣ 2015-2018, που θα τολμούσε εκείνες τις ανατρεπτικές μεταρρυθμίσεις, που δεν

μπορούσε η προηγούμενη κυβέρνηση, ως δέσμια κυρίως εγχώριων μεγάλων συμφερόντων. Αντί λοιπόν, ο ΣΥΡΙΖΑ, να δώσει την μάχη επί της ουσίας, παγιδεύτηκε στην διαδικασία, δηλαδή στο δίλημμα «παράταση ή όχι παράταση», που τελικά και δεν την απέφυγε.

Αλλά το κύμα που έφερε τον ΣΥΡΙΖΑ στην κυβέρνηση δεν ήταν μόνο ο όποιος προεκλογικός λαϊκισμός. Αυτό ήταν το επιφανειακό ρεύμα. Τα υπόγεια και παγωμένα ρεύματα ήταν οι πραγματικοί οδηγοί της εκλογικής νίκης. Ο ματαιωμένος πόλεμος κατά των πραγματικών αιτίων της χρεοκοπίας. Αυτός έφερε τον ΣΥΡΙΖΑ και αυτός θα τον απομακρύνει και θα φέρει τον επόμενο θεωρούμενο – μέχρις αποδείξεως – νέο πολεμιστή κατά της παρασιτικής ολιγαρχίας του τόπου και του πελατειακού κράτους, που σαν βδέλλες αφαιμάσσουν επί δεκαετίες τον Έλληνα μέσο φορολογούμενο πολίτη και κατ' επέκταση την χώρα.

Συνοψίζοντας λοιπόν την πραγματικότητα και όχι τις επιθυμίες, τις φαντασιώσεις ή τους εγωισμούς, μετά την συμφωνία του eurogroup, οι επιλογές που έχει ο ΣΥΡΙΖΑ δείχνουν περιορισμένες, αλλά υπάρχουν. Προς το παρόν μπορούμε να διακρίνουμε τρεις:

Μια πρώτη επιλογή κινείται στο πνεύμα της συμφωνίας του eurogroup, που σημαίνει ότι αναπτύσσεται μέσα στην λογική των αποσπασματικών ισοδυνάμων για να κλείσει η αξιολόγηση, απέναντι στα μέτρα του e-mail Χαρδούβελη, προσθέτοντας και αφαιρώντας με βάση την συμφωνημένη «ευελιξία», αλλά πάντα κάνοντας στο τέλος έναν λογαριασμό, μια σούμα, που θα πρέπει να αντισταθμίζει και το διογκωμένο δημοσιονομικό κενό.

Αυτή η επιλογή είναι η επιλογή των δανειστών, που σαν ηγεμονική δεν υπολογίζει ούτε το μέχρι τώρα κοινωνικό κόστος, ούτε τα λάθη του προγράμματος, ούτε βέβαια την πρόσφατη λαϊκή ετυμηγορία για την ανάγκη ριζικής αλλαγής στις πολιτικές και για μια εκ βάθρων αναθεώρηση στην κατανομή των βαρών.

Αν ο ΣΥΡΙΖΑ την ακολουθήσει τότε θα συνοδευτεί από αργή ή γρήγορη φθορά και πτώση, η οποία θα επιταχυνθεί από την χλεύη των πολιτικών του αντιπάλων, την απογοήτευση όσων τον εμπιστεύτηκαν, αλλά και την εσωκομματική αντιπαράθεση, που θα μπορούσε να οδηγήσει σε μια πρόωρη άρση της κοινοβουλευτικής στήριξης ή ακόμη και σε διάσπαση του κόμματος.

Μια δεύτερη επιλογή είναι να καταφύγει σε δημοψήφισμα με αντικείμενο τους

minimum όρους κοινωνικής αποδοχής για να παραμείνουμε στην ευρωζώνη – σε μια τέτοια επιλογή υποθέταμε ότι θα κατέληγε ο ΣΥΡΙΖΑ σε μια συμφωνία παρόμοια με αυτήν που πήρε στο eurogroup, αλλά προς το παρόν διαψευστήκαμε.

Αυτή η επιλογή θα μπορούσε να βασίζεται στην αντιφατική εικόνα της τρέχουσας πλατιάς υποστήριξης στον ΣΥΡΙΖΑ, αλλά και της ταυτόχρονα πλατιάς υποστήριξης στην θέση για παραμονή στο ευρώ. Ωστόσο δεν θα έπαυε να είναι μια μετάθεση της πολιτικής ευθύνης και μάλλον με απρόβλεπτες συνέπειες.

Μια τρίτη επιλογή είναι μια προσαρμογή, στα σημερινά δεδομένα, αυτού που δεν έγινε, αλλά έπρεπε να είχε γίνει και μπορεί ακόμη να γίνει αν χρησιμοποιηθεί ως δούρειος ίππος για αυτό η λίστα των μεταρρυθμίσεων που δεσμευτήκαμε να προσκομίσουμε από αύριο. Αλλά σε αυτήν την περίπτωση δεν ομιλούμε για επιμέρους κατευθύνσεις ή μέτρα, αλλά για μέτρα μακράς πνοής, που θα εντάσσονταν και στο συνολικό πρόγραμμα για το οποίο ο ΣΥΡΙΖΑ έπρεπε να ήταν ήδη έτοιμος.

Για αυτήν την επιλογή η απόφαση του eurogroup τού δίνει έτοιμο το πλαίσιο: διαφθορά, φοροδιαφυγή, δημόσιος τομέας. Του δίνει το τρίπτυχο του κακού που πρέπει αναδρομικά και προοπτικά να αναμορφωθεί ή να ξεριζωθεί.

Από αύριο κιόλας θα γνωρίζουμε την επιλογή του ΣΥΡΙΖΑ. Η εκτίμησή μας είναι ότι μόνο η τρίτη επιλογή μπορεί να δώσει στον ίδιο πολιτικό μέλλον και στην χώρα ελπίδα. Αν ο ΣΥΡΙΖΑ τους επόμενους 2-4 μήνες, δώσει «τα ρέστα του» σε αυτό το «τρίπτυχο του κακού» δίκαια, οργανωμένα, κοστολογημένα και αδιαπραγμάτευτα προς όλους τους ενδιαφερόμενους, εντός και εκτός της χώρας, τότε θα αντιστρέψει μια πρόσκαιρη ήττα σε μια μεγάλη νίκη για τον λαό μας.

Αλλά μάχη με την διαφθορά σημαίνει σύγκρουση μέχρι τελικής πτώσης, από το επίπεδο του τελευταίου μη παραγωγικού δημοσίου υπαλλήλου μέχρι τον πρώτο ολιγάρχη. Σημαίνει σύγκρουση με όλο το φάσμα της διαπλοκής στα ΜΜΕ, από το αγγελιόσημο μέχρι τις άδειες και τα δημόσια έργα.

Δηλαδή, σημαίνει πολλά συγκεκριμένα μέτρα όπως για την αξιολόγηση στον δημόσιο τομέα, την επίσημη αδειοδότηση των συχνотήτων και την αποζημίωση του κράτους για την πολύχρονη παράτυπη λειτουργία, σημαίνει ξεκαθάρισμα των λιστών που διέσυραν την χώρα, σημαίνει επιστροφή των όποιων δανείων, όπως θα συνέβαινε με κάθε φορολογούμενο πολίτη.

Σημαίνει πολλά από τα οποία, σαν Έλληνες πολίτες, πολλά περιμένουμε αύριο να γράφονται στις λίστες, μεθαύριο να εφαρμόζονται και αντιμεθαύριο να γίνονται έσοδα. Περιμένουμε ένα τετράμηνο να γίνεται κόλαση για αυτούς, που πέντε χρόνια τώρα, έμεναν άθικτοι και προκλητικοί μες στην παρασιτική τους ευμάρεια.

Και μετά, σαν δεύτερη φάση της τρίτης επιλογής, μπορούμε επί ίσοις όροις, αν όχι με καλύτερους όρους πλέον από τους δανειστές και ενώπιον της κοινής γνώμης των χωρών τους, να ανοίξουμε, σε μια νέα συμφωνία, τα ζητήματα ταμπού του χρέους και των πολεμικών αποζημιώσεων.

Αφού δηλαδή ξεπεράσουμε, εμείς σαν κοινωνία και εξουσία, τα δικά μας ταμπού μετά από μια αποτελεσματική σύγκρουση με την διαφθορά και την διαπλοκή, σε όλα τα επίπεδα, ακόμη και αν αυτά αφορούν εμάς τους ίδιους, τότε μπορούμε αξιόπιστα και με αξιώσεις να διεκδικήσουμε να ξεπεράσουν και οι εταίροι μας τα δικά τους ταμπού.

Γιατί τότε θα μπορούμε να ισχυριζόμαστε ότι είμαστε πραγματικά ίσοι μεταξύ ίσων και όχι όπως τώρα αμήχανοι επαίτες απέναντι σε αλαζονικούς ηγεμόνες.

Δ. Τρικεριώτης (Follow on [Twitter](#))